

Всяк по-своєму

Олег Паламарчук

Панич Печерський третій день не вилазив із шинку.

— Де наше не пропадало! Націди, Лейбо, іще кварту! — підганяв він корчмаря.

Закінчилися гроші. Панич зірвав з пальця перстень — і продовжував пиячити.

— Мушу своє горе потопити в оковитій, — жалібно стогнав він біля шинквасу. — Програвся я у карти! Скільки майна пішло з молотка!

Але ніхто паничеві Печерському не співчував. Літній чоловік натомість затягнув веселу пісню:

— По дорозі жук, жук, по дорозі чорний...

— З чого ти це так радієш? Найщасливіший у Бога? — підсів до селянина панич.

— Може, і так, — розсудливо мовив літній чоловік. — Урожай цього року добрий, дружина і діти живі-здорові. Є хліб, є до хліба. Чому б мені не радіти?

— Щастя? — лукаво посміхнувся панич, ретельно пережовуючи осетрину. — Хіба ти знаєш, що таке справжній добробут? Що таке справжнє щастя? Село задрипане!

Печерський вихилив до дна келих і, йдучи геть, сказав:

— Всяк по-своєму. Ти щасливий від мізерного, я нещасний від розкоші!

Бідний чоловік глянув у полумисок з осетриною — аж слинка покотилася.

— У нього, бач, горе, — сплюнув селянин. — Ситий, вгодований. А чи відає, що таке справжнє горе? Треба до самого дна випити гірку чашу буття, щоб радіти лише від того, що живеш на світі.